

Ett hotell som använder plattformen Booking.com kan i princip väcka talan mot denna vid en domstol i den medlemsstat där hotellet är etablerat om att ett eventuellt missbruk av dominerande ställning ska upphöra

Även om det kritiserade agerandet sker inom ramen för ett avtalsförhållande, är den särskilda behörighetsregeln i Bryssel Ia-förordningen om skadestånd utanför avtalsförhållanden tillämplig

Wikingerhof GmbH & Co. KG, ett bolag bildat enligt tysk rätt som driver ett hotell i Tyskland, ingick år 2009 ett avtal med Booking.com BV, ett bolag bildat enligt nederländsk rätt med säte i Nederländerna, som driver en plattform för bokningar av logi. Avtalet var ett standardavtal som tillhandahölls av Booking.com, där bland annat följande föreskrevs: "Hotellet förklarar att det har erhållit en kopia av version 0208 av de allmänna avtalsvillkoren ... från Booking.com. Dessa finns tillgängliga online på Booking.coms webbplats. ... Hotellet bekräftar att det har läst, förstått och godtagit villkoren. Villkoren utgör en integrerad del av detta avtal ...". Booking.com har därefter flera gånger ändrat sina allmänna villkor, som finns tillgängliga på bolagets extranät.

Wikingerhof bestred skriftligen att dess avtal med Booking.com skulle innebära en ny version av de allmänna villkoren som det sistnämnda bolaget hade underrättat sina avtalsparter om den 25 juni 2015. Wikingerhof ansåg sig inte ha något annat val än att ingå nämnda avtal och att vidkännas verkningarna av senare ändringar av Booking.coms allmänna avtalsvillkor på grund av Booking.coms styrkeposition på marknaden för förmedlingstjänster och webbplatser för bokning av logi, trots att vissa av Booking.coms metoder var oskäliga och därför stred mot konkurrensrätten.

Wikingerhof väckte talan vid Landgericht Kiel (Regiondomstolen i Kiel, Tyskland) och yrkade att Booking.com skulle förbjudas att i) utan Wikingerhofs godkännande lägga till uppgiften "förmånligare pris" eller "nedsatt pris" intill det pris som Wikingerhof angett, på sin plattform för bokning av logi, ii) frånta Wikingerhof tillgång till de kontaktdata som dess avtalsparter tillhandahåller på denna plattform och iii) göra rangordningen Wikingerhofs hotell vid sökningar beroende av att företaget betalade en högre kommission än 15 procent. Landgericht Kiel fann att den saknade territoriell och internationell behörighet, vilket i andra instans fastställdes av Oberlandesgericht Schleswig (Regionala överdomstolen i Schleswig, Tyskland). Den sistnämnda domstolen fann att tysk domstol saknade allmän behörighet enligt förordning nr 1215/2012¹ (Bryssel Ia-förordningen), eftersom Booking.com hade sitt säte i Nederländerna, och inte heller hade särskild behörighet, eftersom det i förevarande fall inte var fastställt att domstolen på uppfyllelseorten för den avtalsenliga förpliktelsen var behörig enligt artikel 7 led 1 a i förordning nr 1215/2012 eller att domstolen på platsen för den skadevållande handlingen, om talan avsåg skadestånd utanför avtalsförhållanden, var behörig enligt artikel 7 led 2 i samma förordning.

Wikingerhof överklagade till Bundesgerichtshof (Högsta domstolen, Tyskland) och gjorde gällande att Oberlandesgericht Schleswig gjort fel som fann att talan inte omfattades av dess behörighet i mål om skadestånd utanför avtalsförhållanden. Bundesgerichtshof begärde i sin tur ett förhandsavgörande från EU-domstolen.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

EU-domstolen fick således frågan huruvida artikel 7 led 2 i förordning nr 1215/2012 är tillämplig på en förbudstalan mot vissa ageranden inom ramen för ett avtalsförhållande mellan käranden och svaranden och där talan grundar sig på ett påstående om att svaranden har missbrukat sin dominerande ställning i strid med konkurrensrätten.

Domstolens bedömning

Som svar på denna fråga påpekade domstolen att tillämpligheten av antingen artikel 7 led 1 a eller artikel 7 led 2 i förordning nr 1215/2012 bland annat beror på den nationella domstolens prövning av de särskilda villkor som föreskrivs i dessa bestämmelser. När en kärande åberopar en av dessa regler måste den domstol där talan väckts således pröva om kärandens yrkanden, oberoende av hur de kvalificeras enligt nationell rätt, är av avtalsrättslig natur eller rör skadestånd utanför avtalsförhållanden, i förordningens mening. I synnerhet ska rätten konstatera att anknytningsmomentet är att talan "avser "avtal" eller "skadestånd utanför avtalsförhållanden", i den mening som avses i förordningen, beroende på om det anspråk som framställts mellan de avtalslutande parterna rör en förpliktelse grundad på "avtal" eller på "skadestånd utanför avtalsförhållanden".

En talan avser avtal, i den mening som avses i artikel 7 led 1 a i förordning nr 1215/2012, om det är nödvändigt att tolka avtalet mellan käranden och svaranden för att fastställa om det agerande som käranden lägger svaranden till last är lagenligt eller inte. När käranden i sin ansökan däremot åberopar reglerna om utomobligatoriskt skadeståndsansvar, det vill säga åsidosättande av en lagstadgad skyldighet, och det inte framstår som nödvändigt att undersöka innehållet i det avtal som ingåtts med svaranden för att bedöma om det agerande som läggs svaranden till last är lagenligt eller inte, avser grunden för talan om skadestånd utanför avtalsförhållanden i den mening som avses i artikel 7 led 2 i förordning nr 1215/2012.

I förevarande fall gjorde Wikingerhof i sin ansökan gällande att tysk konkurrensrätt åsidosatts, i vilken det föreskrivs ett allmänt förbud mot att missbruka en dominerande ställning, oberoende av avtal eller andra frivilliga åtaganden. Den centrala rättsfrågan i det nationella målet är således huruvida Booking.com missbrukat sin dominerande ställning i den mening som avses i nämnda konkurrensrätt. Det är inte nödvändigt att tolka avtalet mellan parterna för att fastställa huruvida det agerande som Booking.com klandras för är lagenligt eller inte enligt tysk konkurrensrätt. En sådan tolkning är på sin höjd nödvändig för att fastställa huruvida nämnda agerande verkligen föreligger.

Domstolen drog därför slutsatsen att Wikingerhofs talan, i den mån den grundade sig på en lagstadgad skyldighet att avstå från varje form av missbruk av dominerande ställning, med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning skulle anses utgöra en talan som avser skadestånd utanför avtalsförhållanden i den mening som avses i artikel 7 led 2 i förordning nr 1215/2012.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127